

80 anys després, l'aventura comença a Corea

La Mercè és infermera, encara que ara es dedica per complet a una altra tasca: aprendre coreà. Amb altres fidels de l'Opus Dei, s'ha anat a viure a Daejeon (Corea) per començar el treball apostòlic estable al país asiàtic. Així relata els inicis.

09/03/2010

Fa uns mesos vaig venir a viure a Daejeon per impulsar el primer

centre de l'Obra en aquesta terra. Daejeon és una de les ciutats de Corea amb més tradició cristiana. D'aquesta zona prové el primer sacerdot coreà, Sant Andrew Kim Dae Gon, un dels primers màrtirs del segle XIX.

Amb mi, van venir quatre dones: del Brasil, Filipines, Argentina i Austràlia. Dues d'elles procedeixen de família coreana, la qual cosa és una gran ajuda per a les altres, perquè ens facilita conèixer les tradicions i la cultura d'un país que cap de les altres no havia trepitjat abans.

Gràcies a Déu, no hem hagut de començar la tasca apostòlica de zero, ja que des de 1988 una persona de l'Obra ha viatjat cada cert temps a Corea, per començar a difondre el missatge de santificació de la vida ordinària.

APRENDRE COREÀ ... AMB LES VEÏNES DE CASA

Gràcies a una cooperadora que va conèixer l'Opus Dei al Perú, des de setembre de 2009 tenim un pis que anem instal·lant poc a poc: l'oratori, la vaixella, la decoració ... Tot ha estat possible gràcies al fet que una de nosaltres treballa i que hem rebut alguns donatius de diversos països.

Gairebé totes ens dediquem per complet a l'estudi de l'idioma coreà, ja que tenim la il·lusió de parlar com més aviat millor i poder així conèixer, compartir i comprendre les il·lusions, preocupacions, interessos i alegries de les persones que anem coneixent.

L'acollida ha estat molt bona. Davant de qualsevol necessitat, sempre hi ha algú disposat a donar un cop de mà: per trobar una llibreria, un dentista, un lloc per comprar menjar o altres articles a preus econòmics ...

Jo he d'agrair especialment l'atenció i dedicació de les meves veïnes que, entre d'altres favors, aquesta última setmana han vingut cada dia per conversar amb mi en coreà. Gràcies a l'ajuda de tantes persones, jo mateixa vaig quedar-me parada en veure que, en només cinc mesos, ara ja sóc capaç de llegir i entendre el que abans no era capaç ni de desxifrar.

Diuen que Corea és com un petit poble que, de sobte, s'ha convertit en un gran país. Potser per això, encara que m'estic submergint en una nova cultura amb costums i maneres de fer molt diferents dels que he viscut fins ara, em sento sempre com a casa, molt a gust. És fàcil entaular conversa amb qualsevol. ¡De fet, més d'una vegada ens han parat pel carrer per preguntar si estem parlant rus!

A més estic aprenent moltíssim: a menjar "kimchi" amb escuradents, a saludar amb una reverència, a posar la taula a la manera coreana, a descobrir quina és la millor sortida de les vuit possibles al Metro ... ¡Tota una aventura!

Corea ens ha rebut amb la nevada més forta en els darrers 100 anys: per a algunes ha estat la primera vegada que han vist la neu. Hem après a desembussar la rentadora quan es congelen les canonades i hem rigut molt en veure, després d'un temps en remull, un jersei encartonat pel gel, digne d'una obra d'art.

LA SOLUCIÓ A UN TRENCACLOSQUES

A Corea conviuen diverses religions, amb la qual cosa és habitual parlar sobre fe i dóna gust veure que la gent busca la veritat sincerament. Amb poc temps, ja s'ha format un bon

grup de dones que assisteix a classes de doctrina catòlica. Prenen apunts amb veritable interès per poder-lo transmetre a les seves famílies i amigues. Una d'elles em deia: "La fe és com un trencaclosques en el qual ara tot em comença a encaixar".

També algunes dones comencen a apreciar l'esperit de l'Opus Dei, oferir a Déu el propi treball i fer-lo per amor a Ell. Per exemple, una professora de cant líric ens manifestava que, ja abans de sentir parlar de l'Obra, ella havia pensat que cantar i ensenyar cant a seus alumnes havia de ser el seu camí a Déu. Hi havia entès l'Opus Dei sense conèixer-lo.

Fa uns dies vaig parlar amb una estudiant de literatura anglesa a l'autobús que em porta a la Universitat. En explicar-li que una hora de estudi ben aprofitada és, com ensenyava sant Josepmaria, una hora

de pregària, se li obrien els ulls i no deixava de repetir: "¿Chincha, chincha?!" (que vol dir "¿de veritat, de veritat ?!").

També viatgem sovint a Seül, la capital, on viuen senyores que ara cooperen de diferents maneres en la tasca cristiana que realitza l'Obra i assisteixen als mitjans de formació. Al desembre vam organitzar un curs de recés al qual van assistir elles i les seves amigues.

Abans d'arribar a Corea vam fer escala a Hong Kong. Allà vaig conèixer a una de les tres primeres dones que van anar a Filipines a portar el missatge de l'Obra. Entre altres coses, ens va dir: "Veureu que Déu ho fa tot". I així ho veig!

.....

opusdei.org/ca/article/80-anys-despres-
laventura-comenca-a-corea/
(24/03/2026)